

Instinctieve hulpbron als makker

Door: Jos Olgers

Makker

Eén van de activiteiten van mijn vrouw Bertien en mij, is het lesgeven bij TranceArt Opleidingen, aan mensen die het vak hypnose- en regressietherapie willen leren. Op een bepaald moment was het belangrijk om onze nieuwe vriend en huisgenoot bij onze studenten te introduceren. Soms zou hij aanwezig zijn als we geen oppas hadden.

In mei 2010 vonden we tijdens onze reis in Griekenland een kleine en totaal uitgeputte pup aan de kant van de weg. Hij was helemaal alleen en hij was overdekt met ongedierte. We hadden nog 3 uur voor we bij de boot moesten zijn. Na overleg namen we het hondje mee in de auto, en vlak voor we op de boot moesten vonden we in Patras een dierenarts, die hem heeft nagekeken en behandeld tegen vlooiën

en teken. We doopten hem Makker en hebben hem mee naar huis genomen. Het is nu inmiddels alweer twee jaar later. Onze pup is inmiddels uitgegroeid tot een stoere, lieve heer van ruim twee jaar.

Voor de praktijkgang in onze tuin ontmoette hij een oude kennis, een student die hij ooit in zijn eerste uren bij TranceArt heeft leren kennen. A. werd enthousiast en blij verwelkomd, een blijdschap die geheel wederzijds was. Makker schurkte tegen de benen van A. aan en liet zich tevreden aaien en bekloppen. Vervolgens stapten beiden, geheel natuurlijk, samen mijn praktijkruimte in. Het leed geen twijfel of Makker zou aanwezig blijven en zo de sessie gaan meemaken.

Voordat de sessie een aanvang nam ging hij recht voor me zitten, en keek me strak aan. Het beeld van een lekker honden-

brokje ontvouwde zich in mijn hersenen. Ik vertelde Makker dat ik geen brokjes bij me had en dat hij nu moest gaan liggen. Dit deed hij, rustig en tevreden.

De sessie

A. herbeleefde een vorig leven, waarin hij een verbitterde reder was geweest. Hij was kwaad op de hele wereld en liet dat ook duidelijk iedereen weten. Als de eigenaar van diverse schepen accepteerde hij geen gezeur. Het was volstrekt duidelijk dat hij de baas was.

Ik was nieuwsgierig naar waar al die boosheid en verbittering mee te maken had. Krachtig sommeerde ik hem terug te gaan naar dat moment in zijn leven, dat gemaakt had dat hij zo boos en verbitterd geworden was. Hij kwam terecht in een situatie waarin zijn vrouw aan het bevalen was van een dood kind. De omstandigheden waren dramatisch: de vrouw schreeuwde, de omgeving stonk verschrikkelijk terwijl alles onder het bloed zat en het duidelijk was dat zij, net als het kind, zou sterven.

De reder voelde zich machteloos. Hij was boos op de dokter, wiens schuld het volgens hem was. "Ik weet niet wat ik moet doen", jammert de reder, "vreselijk, het gaat door merg en been en ik kan niets doen. Ik kan al dat bloed niet aanzien..."

En verbitterd liet hij zijn vrouw achter om te sterven. Daarna nam zijn verbittering alleen maar toe. Medemensen liet hij niet meer binnen en hij was boos op de hele wereld.

Om een doorbraak te forceren spreek ik deze onbereikbare, boze en verbitterde man aan.

Ik vertel hem dat hij een laffe en verwende vent is. Dat echte dapperheid gemaakt zou hebben dat hij bij zijn vrouw gebleven was, al was dat misschien wel het allerengste dat hij ooit in zijn leven zou doen. Deze taal bereikte hem.

Hij ging terug naar het sterfbed. Dapper kijkt hij zijn vrouw aan en hij blijft bij haar tot het einde. Ze houden contact met elkaar tot het allerlaatste moment. Toen verstarde de angst in haar ogen en was ze vrij. De reder huilde, maar bleef bij zich-

DE REDER WERD KIL EN VERBITTERD TOEN ZIJN VROUW OVERLEDEN WAS, HIJ SLOOT ZICH AF VOOR DE HELE WERELD

zelf. Hij wilde wel afscheid nemen, maar kon haar tegelijkertijd niet loslaten.

Makkers steun

Dit was het moment waarop Makker zich opnieuw ter ondersteuning invoegde. Hij had al eerder zijn ogen open gedaan om op de reder af te stappen. Dit gebeurde voor de doorbraak, toen de reder nog kil en verbitterd werd, nadat zijn vrouw overleden was en hij zich had afgesloten voor de hele wereld.

Heel voorzichtig was Makker op de reder af gelopen, had hem aangekeken, om zonder aarzelen heel zachtjes zijn hondenkop liefdevol op de buik van de reder te leggen. Zo blijft hij een tijdje zitten. Op de buik van de reder ligt de keel van de tedere hondenkop en de neus van Makker ligt op de navel van de verbitterde man.

Het is alsof Makker wil zeggen: "Vriend, voel maar. Ook voor jou is er tederheid en liefde..." De verbittering van de reder is groot. Hij bemerkt de hondenkop op zijn buik en ergens ver weg ontroert hem dat. Vervolgens neemt Makker voorzichtig wat afstand en legt een poot op de zitting van de stoel. De reder maakt nu contact met Makker en houdt zijn poot even vast. Kennelijk was het op dat moment genoeg,

want Makker ging op de grond voor de reder liggen, als steun in de buurt. Geheel tegen het normale gedrag van Makker in, ging hij vanaf dit moment piepen. Het klonk alsof hij het ingeslikte verdriet van de reder naar buiten bracht; alsof hij datgene voor de reder deed wat die zelf niet kon. Makker bleef een tijdje zó huilen, dat ik me wat bezorgd begon te maken om het welzijn van onze geliefde hond. Iets in mij maakte echter dat ik geen verandering kon en wilde aanbrengen in de situatie.

Dan volgt het moment dat het de reder niet lukt om afscheid te nemen van zijn vrouw. Hij zit vast in zijn emoties en kan niet verder. Op dit moment staat Makker op. Hij loopt kalm en vastberaden naar de reder. Hij zet beide voorpoten op de zitting van de stoel, tussen de dijbenen van de reder. Hij staat rechtop en begint heel zachtjes de reder op zijn hoofd te likken. Dan legt hij zijn kop op de rechterschouder van de man. Hij is stil. Aan Makker is niets meer te merken, dan alleen een licht gekwispel. Het lijkt bijna alsof de overleden vrouw van de reder voor even gebruik mocht maken van het lichaam van Makker. De man doet zijn armen om Makker heen. Zo blijven beiden misschien

wel een ademloze halve minuut in elkaars armen. Dan is het alsof beiden gelijktijdig besluiten dat het klaar is. Ze laten elkaar los. Makker loopt weer langzaam terug naar zijn plek en gaat rustig liggen.

Afloop van de sessie

De reder is nu in staat om afscheid te nemen zijn overleden vrouw. Vol liefde kan hij haar, samen met zijn verbittering en boosheid begraven. Als hij dan beschouwt hoe zijn leven verder verloopt, blijkt dat hij op een zachtere manier verder kan.

A. legt duidelijke verbanden tussen het zojuist ervaren vorige leven en zijn ingebrachte probleem. Wie weet brengt deze sessie de zo gewenste verandering, en kan hij makkelijker 'aanwezig' blijven wanneer mensen in zijn buurt door heftige emoties gaan.

Makker heeft een grote lieve knuffel gehad en zijn gebruikelijke boswandeling.

